

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติ ปีการศึกษา 2559 ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน 89,897 คน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2559)

กลุ่มตัวอย่างและวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติ ปีการศึกษา 2559 ซึ่งใช้การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของ Krejcie, R.V. and Morgan ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน แต่ผู้วิจัยเห็นสมควรใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 500 คน เพื่อให้เกิดความหลากหลายและการกระจายข้อมูลที่ดี

2. วิธีการสุ่มตัวอย่าง ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) โดยกำหนดให้ใช้กลุ่มตัวอย่างจาก 5 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จำนวนตัวอย่างสถาบันละ 100 คน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 500 คน

2.2 จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random) โดยสุ่มนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – 4 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏทั้ง 5 แห่งรวมจำนวน 500 ตัวอย่าง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

สามารถแจกแจงตามสมมติฐานได้ดังนี้

1. สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว มหาวิทยาลัยที่ศึกษา และลักษณะการพักอาศัยต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานครที่ต่างกัน

ตัวแปรอิสระ : ลักษณะทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว และมหาวิทยาลัยที่ศึกษา

ตัวแปรตาม : พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

2. สมมติฐานข้อที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในสื่อต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรอิสระ : พฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อ

ตัวแปรตาม : พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

3. สมมติฐานข้อที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

ตัวแปรอิสระ : ความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่างๆ

ตัวแปรตาม : พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (questionnaire) โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าจากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างเครื่องมือสำหรับการทำวิจัย

2. ศึกษารูปแบบ วิธีการสร้าง กำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาแบบสอบถามที่จะใช้ในการศึกษา เพื่อให้มีความครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐานการวิจัย

3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม รวมทั้งกำหนดเกณฑ์การวัดและแปลผลตามหลักวิธีการสร้างแบบสอบถาม โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามมีลักษณะแบบปลายเปิด (Open-ended questionnaire) ประเภทมาตราประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ ซึ่งแบ่งโครงสร้างของแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ จำนวน 7 ข้อ ซึ่งถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว มหาวิทยาลัยที่ศึกษา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามด้านพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่างๆ รวมจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ สื่อที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่กลุ่มตัวอย่างเคยเปิดรับ แบ่งเป็น จำนวน 8 สื่อ คือ สื่อโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์ สื่อหนังสือพิมพ์ สื่อนิตยสาร สื่อเฉพาะกิจ สื่อบุคคล สื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคมออนไลน์ (Online Social media)

และคำถามด้านความบ่อยครั้ง ที่กลุ่มตัวอย่างพบเห็นสื่อที่นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการแต่งกาย เครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายวิทยาลัยเมื่อมีการเปิดรับในสื่อแต่ละประเภทจำนวน 8 สื่อ คือ สื่อโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์ สื่อหนังสือพิมพ์ สื่อนิตยสาร สื่อเฉพาะกิจ สื่อบุคคล สื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคม (Social media) โดยผู้วิจัยสร้างเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยให้ค่าคะแนนดังนี้

1. พบเห็นทุกครั้ง	หมายถึง	5	คะแนน
2. พบเห็นเกือบทุกครั้ง	หมายถึง	4	คะแนน
3. พบเห็นปานกลาง	หมายถึง	3	คะแนน
4. พบเห็นนานๆ ครั้ง	หมายถึง	2	คะแนน
5. ไม่เคยพบเห็นเลย	หมายถึง	1	คะแนน

- เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้กำหนดเป็นช่วงคะแนน ดังนี้ (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2555 : 456)

1. คะแนนระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีการพบเห็นภาพการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเมื่อเปิดรับสื่อต่างๆ ในระดับสูงมาก
2. คะแนนระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีการพบเห็นภาพการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเมื่อเปิดรับสื่อต่างๆ ในระดับสูง
3. คะแนนระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีการพบเห็นภาพการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเมื่อเปิดรับสื่อต่างๆ ในระดับปานกลาง
4. คะแนนระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีการพบเห็นภาพการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเมื่อเปิดรับสื่อต่างๆ ในระดับต่ำ
5. คะแนนระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีการพบเห็นภาพการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเมื่อเปิดรับสื่อต่างๆ ในระดับต่ำมาก

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อภาพที่นำเสนอการแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาปรากฏในสื่อต่างๆ แบ่งเป็นความคิดเห็นเชิงบวกต่อภาพการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎหมายวิทยาลัย ในข้อ 11.1 – 11.3 และความคิดเห็นเชิงลบต่อภาพการแต่งกายที่ผิดระเบียบมหาวิทยาลัย ในข้อ 11.4 – 11.7 ซึ่งผู้วิจัยสร้างเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ตามแบบของลิเคิร์ท (Likert scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยให้ค่าคะแนนแต่ละระดับดังนี้

	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
1. มีความคิดเห็นในระดับชอบเป็นอย่างมาก	หมายถึง 5	1
2. มีความคิดเห็นในระดับชอบ	หมายถึง 4	2
3. มีความคิดเห็นในระดับเฉยๆ	หมายถึง 3	3
4. มีความคิดเห็นในระดับไม่ชอบ	หมายถึง 2	4
5. มีความคิดเห็นในระดับไม่ชอบเป็นอย่างมาก	หมายถึง 1	5

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้กำหนดเป็นช่วงคะแนน ดังนี้ (จานินทร์ ศิลป์จารุ, 2555 : 456)

1. คะแนนระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับสูงมากเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

2. คะแนนระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับสูงเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

3. คะแนนระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับปานกลางเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

4. คะแนนระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อยเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

5. คะแนนระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุดเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามด้านพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 11 ข้อ แบ่งเป็นความคิดเห็นเชิงบวกต่อภาพการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎมหาวิทยาลัย ในข้อ 12.1 – 12.6 และ 12.10 และความคิดเห็นเชิงลบต่อภาพการแต่งกายที่ผิดระเบียบมหาวิทยาลัย ในข้อ 12.7 – 12.9 และ 12.11 ซึ่งแบบสอบถามตอนนี้ผู้วิจัยสร้างเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับโดยให้ค่าคะแนนแต่ละระดับดังนี้

	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
1. มีความคิดเห็นในระดับชอบเป็นอย่างมาก	หมายถึง 5	1
2. มีความคิดเห็นในระดับชอบ	หมายถึง 4	2
3. มีความคิดเห็นในระดับเฉยๆ	หมายถึง 3	3
4. มีความคิดเห็นในระดับไม่ชอบ	หมายถึง 2	4
5. มีความคิดเห็นในระดับไม่ชอบเป็นอย่างมาก	หมายถึง 1	5

เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้กำหนดเป็นช่วงคะแนน ดังนี้(จานินทร์ ศิลป์จารุ, 2555 : 456)

1. คะแนนระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับสูงมากเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

2. คะแนนระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับสูงเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

3. คะแนนระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับปานกลางเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

4. คะแนนระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อยเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

5. คะแนนระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุดเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัย

การแปลความหมายของค่าสหสัมพันธ์มีเกณฑ์การแบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ

1. คะแนนระหว่าง 0.800 – 1.000 หมายถึง มีความสัมพันธ์สูงมาก
2. คะแนนระหว่าง 0.600 – 0.799 หมายถึง มีความสัมพันธ์สูง
3. คะแนนระหว่าง 0.400 – 0.599 หมายถึง มีความสัมพันธ์ปานกลาง
4. คะแนนระหว่าง 0.200 – 0.399 หมายถึง มีความสัมพันธ์ต่ำ
5. คะแนนระหว่าง 0.000 – 0.199 หมายถึง มีความสัมพันธ์ต่ำมาก

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามที่เป็นข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขการแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยของนักศึกษา จำนวน 1 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์โดยใช้สถิติพรรณนา (descriptive research) เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) แบบเก็บรวบรวมข้อมูลเพียงครั้งเดียว (one-shot case study) โดยใช้แบบสอบถาม (questionnaire) จำนวน 500 ชุด โดยผู้วิจัยวางแผนการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. ทำหนังสือขออนุญาตอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร ในการขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถามกับนักศึกษาภาคปกติ
2. แจกแบบสอบถาม และรอรับแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเอง
3. รวบรวมและตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้คืนมา จำนวน 500 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ไปดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทดสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำไปปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา (content validity) จำนวน 3 ท่าน ได้แก่
 - 1.1. รองศาสตราจารย์กัลยกร วรกุลสถิฐานี
 - 1.2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุทัย ยะรี
 - 1.3. อาจารย์ ดร.ศุภศิลป์ กุลจิตต์เจี๊วงค์
2. ทดสอบความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน คือ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ หลังจากนั้นนำมาทดสอบหาความเชื่อถือได้ (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (cronbach's alpha coefficient) ซึ่งผลการทดสอบปรากฏว่าได้ผลลัพธ์เท่ากับ 0.782 ซึ่งหมายความว่าโดยภาพรวมแล้วแบบสอบถามนี้มีความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้

การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทำการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลทางสถิติ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างทำการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ใช้การพรรณนาในการอภิปรายผล
2. วิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณหา ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้การพรรณนาในการอภิปรายผล
3. วิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อการนำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ปรากฏในสื่อต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณหา ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้การพรรณนาในการอภิปรายผล
4. วิเคราะห์พฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณหา ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้การพรรณนาในการอภิปรายผล
5. วิเคราะห์แบบสอบถามที่เป็นข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขการแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 ข้อ โดยใช้การพรรณนาในการอภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษาเกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว มหาวิทยาลัยที่ศึกษาต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานครที่ต่างกัน

ใช้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มอิสระจากกัน (t-test independent) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way anova) เพื่อทราบว่าผู้ที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว มหาวิทยาลัยที่ศึกษาต่างกัน จะมีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานครที่ต่างกันและหากผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จะทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffe') ต่อไป

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในสื่อต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

ใช้สถิติการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ pearson's product moment Correlation Coefficient เพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือพฤติกรรมกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในสื่อต่างๆ กับตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกาย
เครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่างๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์
กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

ใช้สถิติการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ pearson's product moment
Correlation Coefficient เพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ คือความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่
นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่างๆ กับตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการแต่งกาย
เครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี